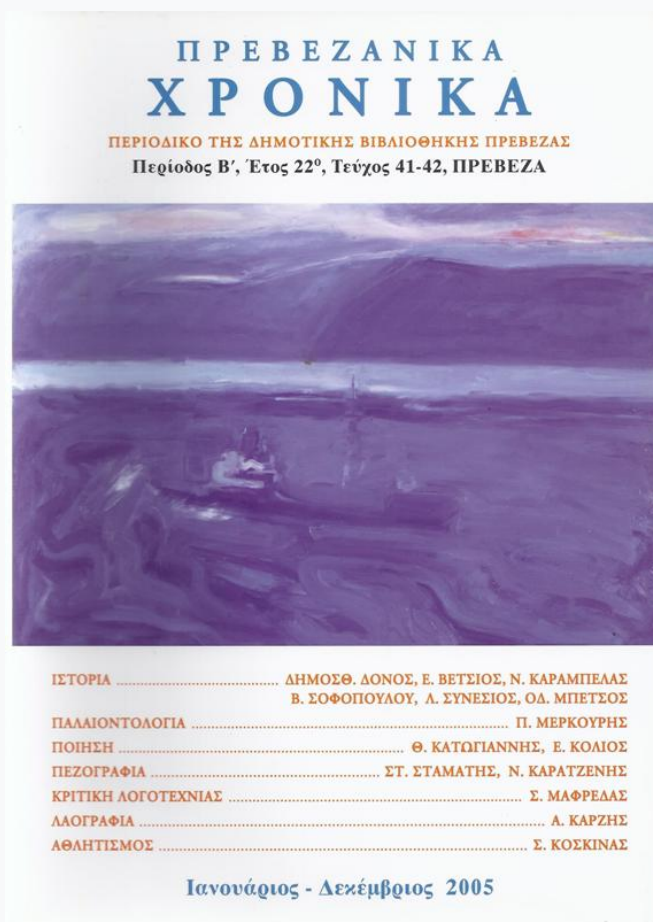

Πρεβεζάνικα Χρονικά

Αρ. 41-42 (2005)

ΠΡΕΒΕΖΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ, 41-42 (2005)

Το δικό μου ζωντανό νερό

Στέφανος Η. Σταμάτης

doi: [10.12681/prch.28965](https://doi.org/10.12681/prch.28965)

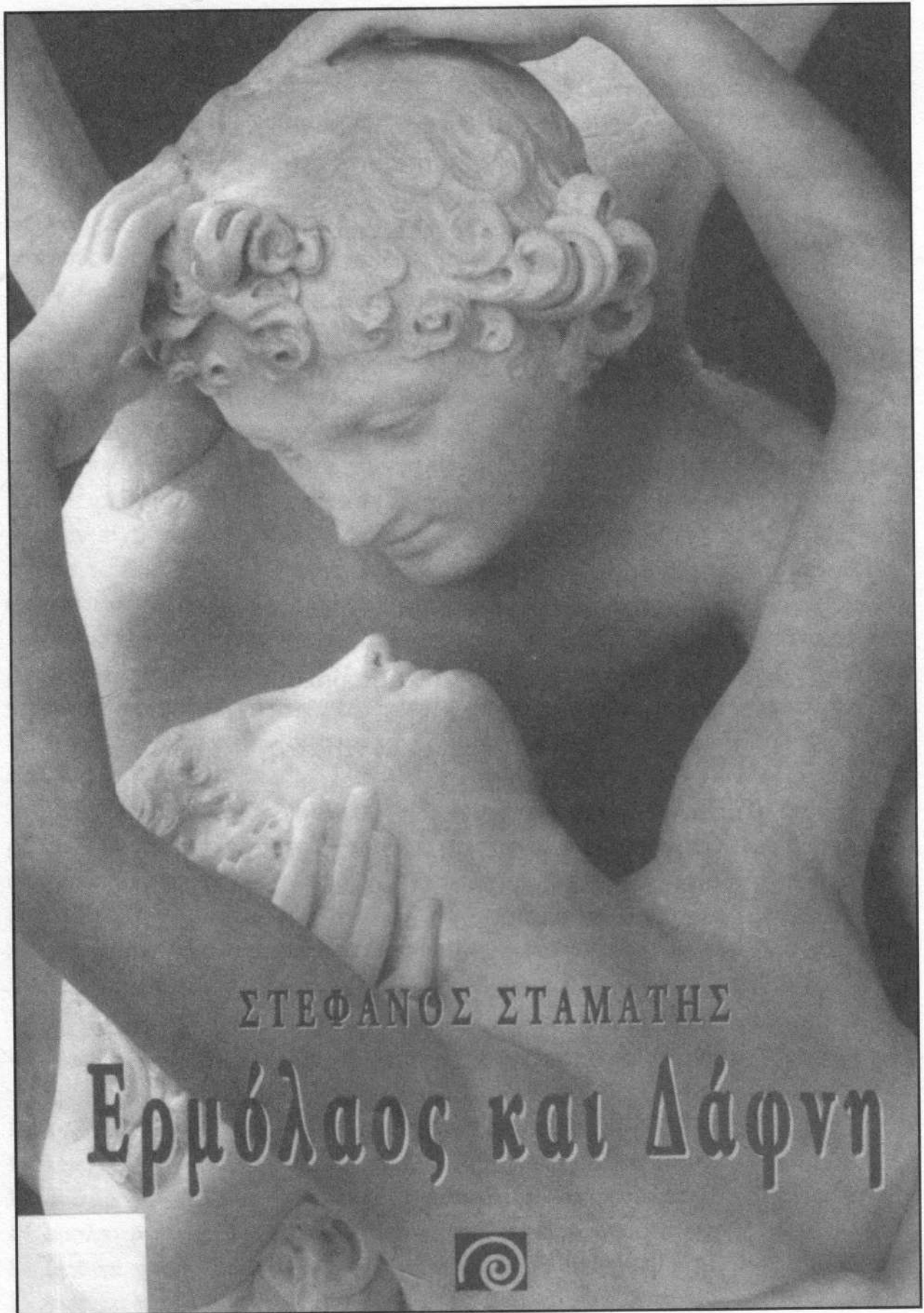
Copyright © 2022, Στέφανος Η. Σταμάτης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Αναφορά 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Σταμάτης Σ. Η. (2022). Το δικό μου ζωντανό νερό. *Πρεβεζάνικα Χρονικά*, (41-42), 229–235.
<https://doi.org/10.12681/prch.28965>

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΣΤΑΜΑΤΗΣ

Ερμόλαος και Δάφνη

Το δικό μου ζωντανό νερό

Σον Ο' Κέιζι: «Το ζωντανό νερό»

Στέφανου Η. Σταμάτη

ΝΑ ΜΗΝ ΕΣΩΝΑ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΑ εκείνη την ιστορία. Να, ένας ναυτικός πολύ μακριά από δω, εκεί στην Ιρλάντα, δεν πνίγεται σ' ένα ναυάγιο και παλεύει με τα κύματα για να φτάσει σε μια άγρια ακτή της πατρίδας του. Τεράστιοι όγκοι νερού, με φοβερές αφρισμένες κορφές τον πάνε μια από δω, μια από κει, μια στο πέλαγος, μια κοντά στα βράχια κι ο κόσμος από πάνω βλέπει με κομμένη την ανάσα. Ανάμεσά τους, αν θυμάμαι καλά, κι η φαμίλια του. Όλοι νιώθουν το νερό σαν ένα ζωντανό πλάσμα, και δεν ξέρουν, αν θέλει να βοηθήσει ή να πνίξει τον άτυχο ναυτικό. Δε θυμάμαι πόσες ώρες κρατάει ο αγώνας του, δεν ξέχασα όμως πως στο τέλος καταφέρνει να βγει στη στεριά και να σωθεί. Οι δικοί του κι οι συχωριανοί του τρέχουν να τον βοηθήσουν – κι είναι σίγουρο πως σε λίγες μέρες θα έπινε μαζί τους σ' ένα μπαρ μαύρη μπίρα ή ιρλανδέζικο ουίσκι. Την ξέρω αυτή τη χώρα, έτυχε πολλές φορές μ' ένα καράβι να βρεθώ στα λιμάνια της ξεφορτώνοντας κριθάρι για τις μπίρες τους, ή φορτώνοντας παλιοσίδερα για ιταλικές βιομηχανίες. Όμορφος τόπος, καταπράσινος, όμορφα και τα σπίτια τους, μόνο φτωχός· περισσότερο το ελεύθερο νότιο κομμάτι της, στ' άλλο, που κρατάν οι Άγγλοι σκλαβωμένο, ο κόσμος περνάει καλύτερα. Φτωχοί, είπαμε, με μια δυο λίρες, μια κούτα τσιγάρα, ή ένα μπουκάλι ουίσκι έπαιρνες την καλύτερη γυναίκα για όλη τη νύχτα στην καμπίνα σου. Κι ένας τόπος όπου όλοι, οι τελωνιακοί, οι πιλότοι, οι λιμενικοί σε βοηθάνε, με το αζημίωτο, να πουλήσεις και κανένα μπάξι – έτσι λέμε εμείς οι ναυτικοί το εγγλέζικο box – τσιγάρα. Και να μη ξοδέψεις στο λιμάνι, για πιστά και γυναίκες, από το μιστό σου.

Όλα πήγαιναν καλά για χρόνια – και δεν έλεγα τότε πως μια μέρα θα βρισκόμουν κλεισμένος σε τρελάδικο. Και να 'χω συντροφιά έναν Χαλκιδάιο, να μου θυμίζει μέρα νύχτα, πως η πατρίδα του έφταιγε, που βρέθηκα μαζί του. Αυτός, μου είπε, δεν κατάλαβε γιατί τον έκλεισαν εδώ, μια κούκλα πυροβόλησε, χάλασε ο κόσμος; Μια κούκλα που τραγούδαγε κι είναι αλήθεια τόσο παράξενο μια κούκλα να τραγουδάει; Και τράβηξε τη σκανδάλη για να κάνει χάρη σε μια όμορφη, που την είχε αγαπήσει – αυτή του ζήτησε να πυροβολήσει την κούκλα. Μια κούκλα, που έμοιαζε με τη γυναίκα... Κι εσύ, με ρώτησε, τι έκανες; Εγώ, του είπα, θέλησα να νικήσω το ζωντανό νερό σας, εκείνο που τρέχει σαν ποτά-

μι από δω κι από κει κάτω από τη γέφυρά σας. Αυτό είναι αληθινή παλαβομάρα, μου είπε, όχι σαν τη δική μου... Γέλασε, πήγε παραπέρα κι άναψε τσιγάρο.

Κι όλα είπαμε ως τότε πήγαιναν καλά· μπάρακα λοστρόμος σ' ένα μικρό φορτηγό, που ταξίδευε μόνο από την Ελλάδα ως την Ιταλία, την Αίγυπτο και τη Λιβύη. Και το φορτίο μας δεν ήταν παρά τσιμέντο. Βρομοφορτίο, άμα βρεχόταν, ήθελες κομπρεσέρ να καθαρίσεις τ' αμπάρια. Άσε που η σκόνη έμπαινε στα πλεμόνια σου κι έβηχες σα χτικιάρης. Τέλος πάντων, αυτά έχει η ζωή του ναυτικού, υπάρχουν, έλεγα, και χειρότερα, το θειάφι, τα καύσιμα, τα ιχθυάλευρα, που βρομάνε σαν φοφίμι και στα καλά καθούμενα μπορεί και να πάρουν φωτιά – έτυχε αυτό σε πολλά καράβια. Υπάρχουν, θα μου πεις, και καλύτερα, να, τα ποστάλια, τα κρουαζιερόπλοια, πόσοι όμως να δουλέψουν και σ' αυτά; Τι να 'κανα, θ' άντεχα καμιά δεκαριά χρόνια ως τη σύνταξη. Κι όταν θ' απόμενα πια στον Πειραιά, θα 'βρισκα και καμιά γεροντοκόρη ή χήρα για να παντρευτώ, να μην περάσω σαν κούτσουρο τα γεράματά μου – γιατί, ξέχασα να το πω, είμαι ανύπαντρος. Και πώς να παντρευόμουν, μια και θα 'λειπα όλον τον καιρό, βλακεία κάνουν οι ναυτικοί που παντρεύονται κι ύστερα φάχνουν να βρούνε, ποιος είναι ο πατέρας των παιδιών τους.

Σ' αυτό το καράβι καπετάνιος ήταν ένα παιδάριο, από τη σχολή της Ύδρας, που το 'παιζε γραμματιζούμενος κι είχε την καμπίνα του γεμάτη βιβλία. Κι όλο γραβατωμένος έβγαινε στα λιμάνια και δεν τον είδα ποτέ στα μπαρ, που πηγαίναμε εμείς οι άλλοι. Πού γύριζε, ποτέ δεν το 'μαθα. Ήταν από την Κόρινθο και ποτέ δε μας μίλησε για τους δικούς του, για γονείς, γι' αδέρφια ή για γυναίκα. Μας έλεγε λίγα λόγια, με χαμόγελο, είν' αλήθεια, και ποτέ δε βγήκε από το στόμα του βρισιά ή βλαστήμια. Τον σεβόμασταν όλοι, κι άμα έκανες καμιά στραβομάρα, σ' έσφαζε με το βαμπάκι, που λένε. Μια φορά καθώς δέναμε κόπηκε ένα συρματόσχοινο και παραλίγο να χτυπήσει ένα ναύτη. Με φώναξε στην καμπίνα του. Κάτι έγγραφε και για λίγο δε σήκωσε το κεφάλι του. Ύστερα άφησε το στυλό, με κοίταξε στα μάτια και μου είπε:

«Καπετάν Πέτρο, είσαι ο καλύτερος λοστρόμος απ' όσους γνώρισα στη ζωή μου. Πώς το 'παθες και δεν κοίταξες το συρματόσχοινο, και γιατί το 'σφιξες τόσο πολύ; Αν σκοτωνόταν ο Μανόλης, που ήταν δίπλα, θ' άφηνε δύο ορφανά... Άντε, πιες ένα ποτό να ηρεμήσεις κι από δω και πέρα να προσέχεις. Και μην ξεχνάς, πως το καράβι στο λιμάνι ο λοστρόμος το κρατάει στα χέρια του.»

Μου 'βαλε ένα ουίσκι και ξανάσκυψε στα χαρτιά του. Δεν βρήκα λέξη να του πω, καλύτερα να θύμωνε, να μ' έβριζε, να θύμωνα κι εγώ και να ξέσπαγα. Ήπια το ποτό μου και βγήκα, χωρίς να του πω τίποτα. Κι από την άλλη μέρα άρχισα να το κοσκινίζω το καράβι: κάβους, συρματόσχοινα, μπουκαπόρτες, βίντσια, ράουλα, ό,τι έχει και δεν έχει ένα πλε-

ούμενο. Κι όταν μείναμε δυο μέρες περιμένοντας τη σειρά μας στο Δρέπανο, κατάφερα και το βάψαμε ολόκληρο. Κι από τότε, όταν βλεπόμασταν, όλο μου 'λεγε και καμιά κουβέντα.

Ένα πρωί στη βάρδια του – οχτώ με δώδεκα – ανέβηκα στη γέφυρα να του πω, πως τα χρώματα έπαιρναν να τελειώσουν.

«Καλά» μου λέει. «Γράψε τι χρειαζόμαστε και δώσε τη λίστα στον καπετάν Μιχάλη» – το γραμματικό. «Κι έχε για λίγο το νου σου, έχω να γράφω κάτι το βιαστικό.»

Βγήκε· είχαμε φορτώσει τσιμέντο στο Δρέπανο και πηγαίναμε για τη Λιβύη. Καλοκαίρι, η μέρα ήτανε ζεστή και καθαρή κι θάλασσα ήσυχη κι ούτε ένα καράβι γύρω μας. Είχαμε πάρει κάπου ογδόντα μίλια από το Ματαπά, το Ταίναρο, όπως το ξέρουν οι στεριανοί. Κοίταξα την πυξίδα, τον αυτόματο πιλότο, κι έκανα μια βόλτα στις βαρδιόλες. Μπήκα και στο τσαρτ ρουμ να ρίξω και μια ματιά στο χάρτη. Εκεί βρήκα ανοιχτό ένα περιοδικό. Το πήρα μαζί μου και γύρισα στη γέφυρα. Κι άρχισα να διαβάζω την ιστορία με το ζωντανό νερό. Εκεί με βρήκε, όταν γύρισε.

«Ωραία ιστορία» μου είπε. «Πάρτο στην καμπίνα σου να τη διαβάσεις με την ησυχία σου. Και πες να μου φέρουν έναν καφέ...»

Πήρα το περιοδικό και κατέβηκα. Είπα στο καμαροτάκι για τον καφέ και πήγα στην καμπίνα μου. Έπεσα στο κρεβάτι και τη διάβασα ολόκληρη την αναθεματισμένη ιστορία – που να μην έσωνα! Πώς τα 'γραφε εκείνος ο Ιρλανδός, πώς έλεγε για το δύστυχο το ναυαγό, που μια χανόταν κάτω από τα κύματα, μια τον πέταγαν στον αέρα, μια έλεγες θα γίνει κομμάτια στα βράχια, μια θα τον πάρει το ρεύμα μακριά και δε θα μπορέσει να γυρίσει! Και δεν ήταν ναυτικός ο άνθρωπος που την έγραφε, ένας εργάτης ήταν, που ήξερε και τη θάλασσα. Διάβαζες και θαρrouσες έβλεπες τα κύματα, τους αφρούς στα βράχια, το συννεφιασμένο ουρανό, και τον άνθρωπο, ένα τίποτα, ένα σκουπιδάκι, ένα ξυλάκι στον ωκεανό, πού να 'βρισκε τη δύναμη να παλέψει μαζί του – ποιος γλιτώνει, αν τον βάλουν στη μέση δέκα, είκοσι λιοντάρια; Γιατί σαν κοπάδι αγριεμένα λιοντάρια είναι ο θυμωμένος ωκεανός... Κι όμως εκείνο το σκουπιδάκι αγωνιζόταν, πήγαινε μια από δω και μια από κει, κι όλο ζύγωνε σε μια αμμουδίτσα, αν κατάφερνε να τη φτάσει, θα γλίτωνε. Ωσπου έπεσε σε μιαν αμμουδιά, σκαρφάλωσε στα βράχια κι έφτασε στους δικούς του.

Την άλλη μέρα ανέβηκα στη γέφυρα να γυρίσω το περιοδικό στον καπετάνιο.

«Τη διάβασες;» με ρώτησε.

Του είπα, ναι, δεν πίστευα όμως πως ήταν αληθινή, παραμυθάκι, καπετάνιε, μπορεί ένας άνθρωπος να παλέψει με κύματα και βράχια, αυτά τα κύματα και τα βράχια εκεί πάνω, που θα τα ξέρεις κι εσύ καλά;

«Ναι» μου λέει «γλιτώνει, αν δε φοβηθεί. Αυτό είναι το μυστικό, όποιος φοβάται πνίγεται και σε μια κουταλιά νερό.»

Έφυγα. Όλα κύλησαν όπως τα περιμέναμε: φτάσαμε στην Τρίπολη της Λιβύης, ξεφορτώσαμε και σαλπάρουμε για τη Χαλκίδα, για τσιμέντα ξανά. Δε γινόταν ν' αρρωστήσω, να με βγάζανε στον Πειραιά και ποτέ να μην έφτανα σ' εκείνο τον τόπο; Γιατί εκεί μου μπήκε η ιδέα – και σ' ενάμιση μήνα με την άδειά μου πήγα να τη βάλω μπρος.

Μείναμε μια μέρα περιμένοντας σειρά· το βράδυ πήγαμε στην πόλη για τα μπαρ και τ' άλλα. Καθώς φτάσαμε στη σιδερένια γέφυρα, μου λέει ο Αντώνης – ένας ναύτης.

«Πάμε να δούμε το νερό;»

«Ποιο νερό;»

«Αυτό που πάει σαν ποτάμι πάνω κάτω.»

Πήγαμε· σταθήκαμε στη μέση της γέφυρας και κοιτάξαμε κάτω. Όμως το νερό ήταν ακίνητο, όπως σ' όλες τις θάλασσες. Πλάι μας ακουμπισμένοι στα κάγκελα ήταν κι ένα σωρό άνθρωποι, που κι αυτοί κοίταζαν το νερό. Κι άκουσα ένα παιδί να λέει:

«Πατέρα, δεν τρέχει!»

«Περιμένε» του απάντησε ο άντρας.

Έλεγα κι εγώ να ρωτήσω τον Αντώνη, όμως ο άντρας πλάι είπε αυτό που ήθελα.

Κι αλήθεια σε λίγο άρχισε πρώτα σιγανά κι ύστερα έγινε ποτάμι, που κυλούσε σαν πλημμυρισμένο κι έσβηνε μακριά στη θάλασσα.

«Το βλέπω, το βλέπω!» φώναξε το παιδί πλάι μου. «Και, γιατί πατέρα, γίνεται αυτό;»

«Δεν ξέρω» είπε εκείνος. «Θα κρατήσει έτσι έξι ώρες κι ύστερα θα γυρίσει για πάνω.»

Είχα δει στη ζωή μου ποτάμια να φεύγουν για τη θάλασσα και να γυρίζουν πίσω: Στο Λονδίνο, στο Μπορντό, στο Λίβερπουλ – η μαρέα, που λένε, η παλίρροια. Όχι όμως και θάλασσα να τρέχει σαν ποτάμι. Και μάλιστα στη Μεσόγειο, σκέφτηκα, από το Γιβλαρτάρ ως την Καβάλα να φάξεις, δε θα δεις τέτοιο πράμα. Τι είναι τούτο το νερό; αναρωτήθηκα κάμποσες φορές. Στο τέλος νόμισα, πως το βρήκα: ήταν ζωντανό, σαν το νερό που διάβασα στην ιστορία. Και καθώς κοίταζα, μου πέρασε για πρώτη φορά από το νου: να πάλευα μαζί του, όπως εκείνος ο φουκαράς ο Ιρλανδός, και να νικούσα. Να 'πεφτα πάνω του καθώς θ' ανέβαινε ή θα κατέβαινε με δύναμη, και να κολυμπούσα αντίθετα, να περνούσα κάτω από τη γέφυρα και να 'φτανα ως εκεί που ημερεύει. Την πρώτη φορά δε θα το 'λεγα σε κανέναν· αν όμως τα κατάφερνα, θα φώναζα κόσμο, μπορεί κι εφημερίδες και κανάλια. Να μάθαιναν όλοι, τι μπορούσε να κάνει ο Αντρέας από τη Σκύρο, που πρώτα κολύπησε στη ζωή του κι ύστερα περπάτησε... Μια φορά πήδηξα στη φουρτουνιασμένη θάλασσα κι έβγαλα μια τουρίστρια, μια ομορφονιά, που δεν ήξερε τι θα πει μελτέμι κι ανέβηκε σ' ένα σέρφιγκ. Το βράδυ με κάλεσε

μαζί με τους φίλους της σε μια ταβέρνα κι ύστερα δε μ' άφησε να φύγω... καταλαβαίνετε τι θέλω να πω.

Τη νύχτα ονειρεύτηκα, πως στο νερό ζούσε ένα γίγαντας, κι όταν εγώ ήθελα δυο απλωτές να περάσω τη γέφυρα, μ' άρπαξε από τα πόδια και με γύρισε πίσω. Ξαναδοκίμασα... όμως τ' όνειρο τελείωσε, με ξύπνησε το καμαροτάκι, σε λίγο θα δέναμε για φόρτωση.

Ο καπετάνιος πήγε μ' ένα ταξί στην πόλη. Όταν γύρισε, τον σταμάτησα και τον ρώτησα: Ζει εκείνος, που έγραψε αυτή την ιστορία; Όχι, μου απάντησε, είναι από χρόνια πεθαμένος... Γιατί ρώτησα, θα μου πείτε. Αν κατάφερνα να το πιάσω από το λαϊμό τούτο το ζωντανό νερό, και να το πνίξω, θα του έγραφα, να 'βλεπε, πως κι εμείς οι Ρομιοί καταφέρνουμε, χωρίς να παλεύουμε για το τομάρι μας, μπορούμε να κάνουμε περισσότερα από εκείνον το συμπατριώτη του. Όμως ο άνθρωπος δε ζούσε πια, κι έτσι θα μάθαιναν άλλοι, μπορεί ολόκληρη η Ελλάδα, το κατόρθωμά μου.

Την πρώτη κι όλας μέρα, που πήρα την άδειά μου, μπήκα στο τρένο και πήγα στη Χαλκίδα. Έπιασα ένα δωμάτιο σ' ένα φτηνό ξενοδοχείο, έφαγα χωρίς να βάλω ούτε γουλιά πιοτό στο στόμα μου, και πήγα και στάθηκα στη γέφυρα. Έπεσα στην ώρα που σταματάει, για λίγο· και τότε τραβάνε μέσα τη γέφυρα και περνάνε τα καράβια. Έβλεπα ακουμπισμένος στα κάγκελα, κι είχα μάθει, πως για να μην κόβουν την κυκλοφορία, να μη σταματάνε τ' αναθεματισμένα τ' αυτοκίνητα, την ανοίγουν μόνο γύρω στις δύο με τρεις το πρωί. Το νερό σα να κοιμόταν· δεν πρόφτασα όμως να τελειώσω το τσιγάρο μου – και ξύπνησε, ίσαμε που πρόφτασαν να περάσουν ένα μικρό καράβι και τρία κότερα. Κι άρχισε να κυλάει αργά στην αρχή κι ήσυχα, και σε λίγο έτρεχε, έτρεχε σα λυσσασμένο. Αν δεν ήταν οι καταραμένες οι μηχανές πίσω μου, θα τ' άκουγα κιόλας, θ' άκουγα τη φωνή του. Είδα σκαλιά, που έφταναν κάτω, χαμηλά, κοντά του. Κατέβηκα και τ' άκουσα· σφυρίγματα, φωνούλες και μαζί ένα σιγανό βουητό, λες κι ο γίγαντας μούγκριζε με κλεισμένο στόμα. Αυτό είναι, σκέφτηκα. Όλα τα ζωντανά έχουν φωνή, όπως και τούτο δω. Κι αποφάσισα: θα ξεκουραζόμουν ως τις δύο, θα περίμενα να περάσουν τα καράβια και θα 'πεφτα. Εκείνη την ώρα, σκέφτηκα, κανένας δεν θα περπατούσε στη γέφυρα κι έτσι κανένας δε θα μ' έβλεπε – ήθελα να είμαι ολομόναχος την πρώτη φορά. Αν πετύχαινα αυτό που ήθελα, τότε θα φώναζα σ' όλον τον κόσμο: Ελάτε να δείτε τον Αντρέα από τη Σκύρο να νικάει το ζωντανό νερό!

Στις δύο ήμουνα στη γέφυρα. Στις δύομιση το νερό σταμάτησε, η γέφυρα άνοιξε, πέρασαν δυο караβάκια και κάμποσα φαράδια. Κι όταν έκλεισε κι ο τόπος ερήμωσε, κατέβηκα τα σκαλιά, ξεντύθηκα κι έπεσα. Το νερό, που είχε ξυπνήσει για τα καλά, κατέβαινε από το βοριά για το νότο. Στην αρχή με πήρε μαζί του πάνω από είκοσι μέτρα. Όμως δεν το

ἴβαλα κάτω κι ἀρχισα μ' ἀπλωτές να του πηγαίνω κόντρα. Ἦταν δυνατό, περισσότερο απ' ὅσο περίμενα. Κι ὄχι μόνον αυτό, καθώς κολυμπούσα, το ἴνωθα να μου τρίβει με δύναμη το κορμί, και σε λίγο ἐνωσα ἀμέτρητα νύχια να με ξύνουν, να με παιδεύουν, κι οι φωνές μου βούλωναν τ' αφτιά, κι ὁμως πήγαινα, ἐβγαζα το κεφάλι μου ἀπό το νερό και κοίταζα ψηλά, τη σίμωνα τη γέφυρα, ὅπου να ἴναι, ἔλεγα, θα βρεθῶ ἀπό κάτω της, ἐκεῖ θ' αγωνιστώ, λίγα μέτρα εἶναι, δε μπορεί να μην την περάσω.

Ἐφτασα στην ἀρχή· κι ὅσο κι αν πάσχιζα, εἶδα πως δεν πήγαινα ἄλλο. Δε μ' ἐνοιαξε· για πρώτη φορά καλά εἶναι, σκέφτηκα και πήγα στην ἀκρη, βγήκα, σκουπίστηκα, ντύθηκα. Κάθισα και κοίταξα κάτω: το νερό ἔτρεχε σα δαιμονισμένο. Πού θα μου πας! εἶπα μέσα μου κι ἐφυγα.

Στο ξενοδοχεῖο ο πορτιέρης δεν κοιμόταν, καθόταν πίσω ἀπό το γκισέ και κουβέντιαζε με μια γυναίκα. Ὅταν με εἶδε, χαμογέλασε και μου εἶπε: «Για ν' ἀργήσεις, θα πει πως πέρασες καλά!»

«Ναι» του εἶπα, πήρα το κλειδί κι ἀνέβηκα τη σκάλα. Πριν φτάσω ἐπάνω, μου εἶπε ἀκόμα:

«Κι ἐδῶ αν θέλεις, μπορείς κι ἐδῶ να περάσεις καλά!» Και χάριδεψε την πλάτη της γυναίκας, που γύρισε και με κοίταξε χαμογελώντας. Κατάλαβα – ὁμως ο σκοπός μου δεν ἦταν να περάσω καλά, ἦταν κάτι ἄλλο, μεγαλύτερο, δυνατότερο· που δεν ἤθελα για την ὥρα να το μάθει κανένας.

Μπήκα στο δωμάτιο, ξεντύθηκα, ἔπεσα στο κρεβάτι. Κι ἐκεῖ τα θυμήθηκα ὅλα ἀπό την ἀρχή: πῶς ἔπεσα, πῶς πάλεψα. Ἐπρεπε ὁμως να ξεκουραστῶ, θα δοκίμαζα ξανά την ἄλλη νύχτα.

Ἐτσι κι ἐγινε· ξανάπεσα στο νερό, κι ἐκεῖ που κόντευα να βρεθῶ κάτω ἀπό τη γέφυρα, ἕνας ἀπό πάνω φώναξε:

«Κάποιος εἶναι στη θάλασσα! Θα πνιγεί!»

Πού μαζεύτηκαν στη στιγμή ἕνα σωρό ἀνθρωποι, δεν κατάλαβα. Ανάμεσά τους και δύο λιμενικοί, που κατέβηκαν τα σκαλιά, και μου φώναξαν:

«Ἐλα δω, θα πνιγείς!»

Τι να ἔκανα, βγήκα, ντύθηκα οι λιμενικοί μ' ἔβαλαν στη μέση και με πήγαν στο λιμεναρχεῖο. Ἐκεῖ ἕνας ἀξιωματικός με ρώτησε:

«Εἶσαι καλά: Και πῶς βρέθηκες στο νερό;»

Εἶπα ἕνα ψέμα: πως κατέβηκα, ἐσκυφα να βρέξω το πρόσωπό μου κι ἔπεσα.

«Και πῶς βρέθηκες μόνο με το μαγιό;»

«Ξεντύθηκα για να δροσιστώ...»

Να μη τα πολυλογούμε, με πίστεψαν, με ρώτησαν ξανά, αν ἤμουνα καλά, και μ' ἄφησαν να φύγω.

«Και πρόσεχε» μου εἶπαν καθώς ἐβγαίνα. «Κανένας δεν ἀστειεύεται με τον Εὐριπο!»

Την άλλη νύχτα ήμουνα τυχερός, κανένας δε μ' είδε. Κι έφτασα ως τη μέση της γέφυρας. Την τρίτη όμως κάποιος πάλι φώναξε – και μαζεύτηκαν όλοι εκείνοι. Ο αξιωματικός, άλλος αυτή τη φορά, μου είπε:

«Πάλι εδώ εσύ; Τι γίνεται μ' εσένα; Θα πνιγείς και θα 'χουμε μπλεξίματα!»

Του είπα, πως ήξερα καλό κολύμπι, κι είπα κι άλλο ψέμα: πως σ' ένα ναυάγιο κολύμπησα εφτά ώρες στον ωκεανό...

«Θέλεις να πεις πως έπεσες και τώρα να κολυμπήσεις;» με ρώτησε ο αξιωματικός. Κάτι ήθελα να πω, όμως μπήκε ένας λιμενοφύλακας κι είπε:

«Και χτες σα να τον είδα εκεί!» Ο αξιωματικός τον κοίταξε απορημένος και του είπε αυστηρά:

«Νόμισες, πως είδες κάποιον στο νερό και δεν είπες τίποτε; Καλά, θα τα πούμε αργότερα!»

Σηκώθηκε από το γραφείο του, ήρθε κοντά μου και με ρώτησε:

«Τι πας να κάνεις; Πες μας τι θέλεις να κάνεις;»

Δεν κατάλαβα, πώς μου ήρθε και είπα:

«Θέλω να νικήσω το ζωντανό νερό!»

Ο αξιωματικός μαρμάρωσε, με κοίταξε για λίγο και μου είπε με δυνατή φωνή:

«Τι θέλεις, είπες; Να νικήσεις το ζωντανό νερό;»

Μ' άφησε, πήγε στη γωνία και κάτι είπε σιγανά σ' έναν άλλον, που στεκόταν εκεί. Όταν γύρισε σ' εμένα, μου είπε:

«Καλά, σε καταλαβαίνω. Θα μείνεις εδώ απόψε κι αύριο βλέπουμε!»

Ύστερα τηλεφώνησε σε κάποιον και του είπε για μένα και για όσα έγιναν.

Φώναξα, δεν έχετε δικαίωμα, τους είπα, δεν άκουγαν τίποτε. Πέρασα τη νύχτα στο κρατητήριο μαζί μ' έναν πρεζάκια. Και το πρωί με πήγαν στο νοσοκομείο. Εκεί ένας γιατρός με κατάφερε και του είπα όλη την ιστορία... Κι ακόμα πως εγώ δεν είμαι όποιος κι όποιος, είμαι δυνατότερος από τον Ιρλανδό, κι αν εκείνος πάλευε για το τομάρι του, εγώ πάλευα μόνο για να πνίξω το γίγαντα, που ζει κάτω από τη γέφυρα. Και να μάθουν όλοι, ποιος είναι ο Αντρέας ο Σκυριανός, που έπεσε στο νερό μ' οχτώ Μποφόρ κι έσωσε μια τουρίστρια... Και τη νύχτα θα ξαναδοκιμάσω... Καλά, μου είπε, θα σε πάμε όμως σε καλύτερο νοσοκομείο, στην Αθήνα, πειράχτηκαν τα πλεμόνια σου. Με κλείδωσε στο γραφείο του κι έφυγε. Φώναξα, χτυπούσα την πόρτα, κανένας δε μ' άκουσε, λες κι είχαν φύγει όλοι ή είχαν κουφαθεί. Και το μεσημέρι με φόρτωσαν σ' έν' αυτοκίνητο της αστυνομίας – και μ' έκλεισαν εδώ που βρίσκομαι τώρα, συντροφιά με τον παλαβό το Χαλκιδαίο· που μου λέει συνέχεια: Εγώ μια κούκλα πυροβόλησα... αυτό που έκανες εσύ είναι αληθινή παλαβομάρα! Υπάρχει, μωρέ, ζωντανό νερό; Τι να του πω, ξέρει εκείνος για τον Ιρλανδό;